

Unghere
si
cottoane

A decorative laurel wreath with detailed leaves, arching over the text and framing it from the sides.

Jessica Lawson

Unghere și cotoane

Ilustrații Natalie Andrewson

Traducere din engleză de Cosmin Maricari

Titlul original al acestei cărți este: *Nooks and Crannies* de Jessica Lawson.

Original English language text copyright © 2015 by Jessica Lawson
Illustration copyright © by Natalie Andrewson

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division. All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAWSON, JESSICA

Unghere și cotloane / Jessica Lawson ; trad.: Cosmin Maricari. - București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-3-8

I. Maricari, Cosmin (trad.)

821.111-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Laura Davidescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Tudorița Șoldănescu

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Cristopher Mallory Lawson,
care iubește casele vechi

Doar trei lucruri îi fac pe oameni să comită crime,
Tibbs: banii, puterea și dragostea. Desigur, uneori
motivele sunt mai încâlcite și ai putea susține că și
foamea este un mobil al naibii de bun, dar aceasta poate
fi considerată doar o altă formă a iubirii de sine, sau a
iubirii pentru alții, sau a iubirii pentru mâncare și... Mă
rog, nu mai contează. Dă-mi, te rog, ridichile murate.

Inspectorul Percival Pensive,
Cazul protectorului poleit

THE TIMES

DEZVĂLUIRI ÎN EXCLUSIVITATE: CEI ȘASE DE LA WINDERMERE

Grație unei surse anonime, *The Times* are plăcerea de a vă prezenta în exclusivitate numele celor șase copii care au fost transportați ieri seară la Hollingsworth Hall, magnifica și însingurata locuință a Camillei Lenore DeMoss, Contesa de Windermere.

Aceștia sunt, într-o ordine aleatorie:

OLIVER APPLEBY

Moștenitor al afacerii de familie „Bijuteriile Appleby”, junele Oliver este un student eminent, cu rezultate remarcabile la canotaj și crichet.

VIOLA DALE

Familia Dale este binecunoscută în Londra datorită devotamentului cu care s-a dedicat reformelor sociale și ajutorării celor aflați în dificultate. Tânăra Viola este o prezență constantă în circuitul evenimentelor caritabile încă de la vârsta de doi ani.

FRANCES WELLINGTON

Părinții domnișoarei Wellington sunt colecționari de artă de talie mondială, cu o intuiție impecabilă în descoperirea sculptorilor și pictorilor talentați. Ei sunt interesați și de pietre prețioase cu valoare istorică. Frances este educată de profesori particulari, iar iminenta și scandalos de scumpa petrecere care îi va marca debutul în înalta societate a Londrei este deja pe buzele tuturor.

BARNABY TRUNDLE

Tânărul Barnaby este elev la o școală din sudul Londrei. Tatăl său lucrează în industria textilă. Unul dintre profesorii săi a declarat că Barnaby „își pierde uneori răbdarea cu băieții din clasa sa”.

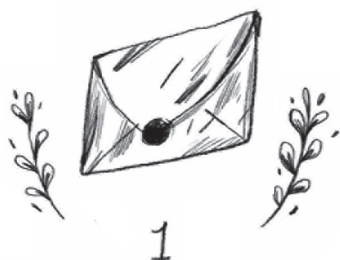
EDWARD HERRINGBONE

Domnul și doamna Herringbone sunt prieteni apropiați ai sus-pomenitei familii Dale. Preocuparea lor principală este, în mod admirabil, reducerea sărăciei prin sporirea oportunităților educaționale. Edward a fost numit „o veritabilă enciclopedie în formă umană” de către unul dintre profesorii săi de la St. Stephen.

TABITHA CRUM

Tatăl domnișoarei Crum este angajat al Băncii Wilting din sudul Londrei. Un vecin al familiei spune că norocosul copil „vorbește singur” și îi denumeste pe părinții acesteia „înfometați de socializare”.

The Times va urmări acest subiect cu toată atenția și va continua să ofere publicului englez articole pe această temă, pe măsură ce va obține dezvăluiri din surse de încredere.

Ține minte, dragă domnule Tibbs, că împrejurările misterioase sunt de multe ori cauzate de o sosire: scrisorile, vizitatorii neașteptați sau pateurile cu carne otrăvită pot adeseori să indice faptul că vor urma în curând eforturi mintale și/sau fizice.

Inspectorul Percival Pensive,
Cazul poștașului posomorât

Imediat după ora trei după-amiaza, când torente dezlănțuite de copii mult iubiți se revarsă din toate școlile Londrei, Tabitha Crum fu și ea condusă afară, în frig. Zăbovi o vreme lângă porțile Școlii St. John, agățată de barele din metal și cercetând lumea din jur câteva clipe, ignorând băieții și fetele care se îmbulzeau în graba de a se întoarce acasă. „Astăzi ne confruntăm cu o situație ciudată, domnule”, șopti ea către o umflătură abia vizibilă în buzunarul ghiozdanului. Scoțând un plic din ghiozdan, ea atinse ușor denivelarea cu pricina. „La drum!”

Ceața deasă de noiembrie dădea un aspect straniu străzilor pavate cu piatră ale satului Wilting, estompând tropăitul cailor ce trăgeau fornăind trăsurile care apăreau și dispăreau în negură. „*Aproape ca niște stafii*”, cugetă Tabitha. Strânse la piept minunatul plic, încercând lipitura acestuia cu unghia. Curierul îi dăduse două scrisori profesoarei, încruntându-se cu severitate și repetând de trei ori că acestea *nu* trebuiau deschise de copii, ci înmânate părinților. Nimeni nu știa ce făcuseră ea sau bestia de Barnaby Trundle pentru a merita astfel de plicuri elegante. Singurele lucruri certe erau că lipiciul de calitate superioară era foarte îndărătnic și că unghiile Tabitheii erau jalnic de scurte.

„E ca și cum l-ar fi lipit cu dușmănie”, bombăni Tabitha către umflătura din buzunar, atrăgând privirea jignită a unei doamne în vârstă care trecea pe lângă ea. Tabitha nu era sigură dacă din cauza bodegănelii, a cuvintelor în sine, a uniformei prea mici, a ghiozdanului uzat și decolorat care semăna cu un iepure râios ori a unei combinații între acestea. Sau poate că femeia era jignită de însăși existența copiilor, cum erau și părinții ei.

Trecând pe lângă brutăria din colț, cu aromele sale îmbietoare, Tabitha își linse buzele crăpate și simți că stomacul i se face ghem. Și asta nu doar din cauză că mâncase la prânz doar biscuiți sfărâmați și coji de brânză. Ridicol sau nu, nu putea ignora posibilitatea, oricât de slabă, ca plicul să conțină... o rază de lumină. Cu mâinile tremurând din cauza frigului și a senzației nefamiliare de speranță, ridică plicul și-l adulmecă prelung. Simți un parfum vag de flori.

O convocare de la Scotland Yard prin care îmi este oferit postul de inspector asistent.

O invitație de la regele Eduard de a participa la și a paria pe o cursă de cai.

O înștiințare de la o rudă îndepărtată, care să-și dorească cu adevărat să aibă grijă de mine și pentru care să fiu mai mult decât o obligație.

„Ce e, Pemberley?”, șopti Tabitha către umflătură, care acum se vânzolea neliniștită. Din buzunar apărură mai întâi niște mustăți de șoricel, urmate apoi de fața șoricelului. „Nu știu cum de ai reușit să-mi citești gândurile, dar bănuiesc că la asta se pricep cei mai buni prieteni. Da, știu că astea sunt scenarii improbabile, însă e mai drăguț să-mi imaginez asemenea lucruri decât să rup scrisoarea și să gălesc înăuntru o reclamă la pastă de dinți sau la lecții de dicție, nu?”

Nedorind să se mai gândească nici o clipă că scrisoarea ar putea conține vești atât de dezamăgitoare, Tabitha fu aproape recunoscătoare atunci când un răcnet venind din spate îi distrase atenția. În mod ciudat, cel care răcnea părea că îi strigă numele. Înainte ca Tabitha să apuce să se întoarcă, un biciclist cunoscut făcu un viraj pe lângă bordură, stropind-o cu apă murdară din balta ivită după furtuna de la prânz.

— Sunt convins că ai primit invitația din greșală. E imposibil să te cheme tocmai *pe tine!*, urlă o voce oribilă.

Insulta fu scuipată împreună cu mirosul de pâine arsă și de scorțișoară putredă. Un singur băiat de la St. John emana asemenea parfumuri înțepătoare. Și, desigur, când s-a întors, l-a

văzut pe Barnaby Trundle, pedalând lent în cercuri în mijlocul drumului.

— Mai bine rămâi acasă, Tabițica Urâțica! Am auzit că locul este bântuit și că spiritele abia așteaptă să mănânce fetețe murdare și jerpelute, așa ca tine, spuse Barnaby, scoțând limba de-un cot.

Tabitha își șterse o dără de noroi de pe obrajii îmbujorați atât din cauza insultei, cât și pentru că își dădu seama că Barnaby își deschisese plicul, în timp ce ea nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Se gândi la exact șapte lucruri pe care i-ar fi plăcut să i le facă colegului ei de clasă, dintre care unul implica o coliziune mai degrabă neplăcută cu un tomberon de gunoi.

Barnaby ridică o mână de pe ghidon și îi flutură un rămas-bun batjocoritor, apoi își îndreptă o șuviță roșcată și dispăru după colț.

Chiț!

Tabitha îl scoase pe Pemberley din buzunarul ghiozdanului.

„Nu te-a udat, nu? Foarte inteligent din partea ta, să te ascunzi așa.” Dădu din cap cu seriozitate. „Și, da, Pemberley, ai dreptate. Ar fi trebuit să mă apăr.”

Chiț?

„Ei, nu știu, să fi spus, de exemplu: «Să fii sigur, Barnaby Trundle, că n-o să stau acasă. Mai degrabă cred că *tu* ar trebui s-o faci. Am auzit că majoritatea fantomelor preferă băieții respingători, fără maniere și dați cu prea mult din pomada de păr a tatălui lor. Și cu o cantitate obscenă și complet inutilă de loțiune după ras. Orice fantomă te-ar mirosi *pe tine* imediat.»”

L-a lăsat pe Pemberley să-i miroasă palma în căutare de frimituri, apoi să se urce pe mâneca ei și să i se ascundă sub gulerul cămășii. „Ce păcat că nu sunt un pic mai îndrăzneță! Într-o bună zi, noi doi o să facem niște pozne de pomină.”

Chiar și udă până la piele și nerăzbunată, un fior de entuziasm își croi drum pe spatele Tabitheii, urcând pe gât și gâdilându-i vârfurile urechilor. *Așadar, l-a deschis pe-al lui.* Și, după Barnaby, plicul ei era o greșală. Având în vedere firea dezgustătoare a băiatului, cu siguranță că plicul conținea niște vești bune. (*Bravo, inspectore Crum!*)

Continuând să meargă, Tabitha începu să ronțăie capătul unui creion. În loc să citească rapoarte la biroul Scotland Yard al Serviciului de Poliție Metropolitană, inspectorul Percival Pensive își desfășura munca de deducție în separeul din colț al pubului său preferat, trăgând din pipă sau ronțând gânditor lanțul ceasului său de buzunar. Cum nici pipa și nici ceasul de buzunar nu erau la îndemâna unui inspector de vârstă și cu mijloacele ei materiale, Tabitha se descurca firesc cu un simplu creion. „Să vedem, Pemberley”, șopti ea, „ce ar putea fi? Să analizăm indiciile. Barnaby mi-a zis să rămân acasă, asta înseamnă că sunt invitată să merg undeva...”

Chiț.

„Da, da, un loc al cărui proprietar este o femeie... un loc bântuit. Dar partea cu fantomele este, cu siguranță, o prostie.” Ar fi fost foarte ușor să afle mai multe. Pentru un moment, doar pentru o clipită, nesupunerea pluti în aer ca o clătită cu unt, așteptând să fie înhățată și înfulecată. Mâna Tabitheii se

ridică ușor ca și cum i-ar fi scăpat de sub control și degetele i se apropiară de marginea plicului. Cu grijă, încântată, își ținu respirația și începu să rupă colțul plicului.

Apoi se opri.

Lăsa mâinile jos și-și continuă drumul spre casă ținând plicul pe lângă corp. *Tabitha Crum*, se dojeni ea, *nu te vor iubi niciodată dacă nu ești în stare să respecti nici măcar o regulă clară și simplă, în special una repetată de trei ori și accentuată cu o privire aspră*. O a doua voce, cea a mamei ei, i se strecură în gânduri, repetând răspunsul pe care i-l dăduse unei Tabithe mult mai mici: *Vrei să te iubim, așa e? Tabitha Crum, iubirea trebuie câștigată, nu oferită oricui, la întâmplare, ca și cum ar fi o infestare cu purici*.

Avea șapte ani când mama ei comparase iubirea cu niște mâncărimi enervante. Tabitha își amintea foarte bine, deoarece în același an copiii de la școala ei începuseră să creadă că are păduchi. Fusesse o perioadă dificilă și, de atunci, nimeni nu se mai apropiase de Tabitha. Desigur, după ce își luase un șoricel ca animal de companie anul trecut, lipsa ei de prieteni putea fi explicată și prin faptul că lumea credea că vorbește singură. Pemberley era un sfătuitor excelent, indiferent de problemă, însă îi plăcea să rămână ascuns, așa că Tabitha putea înțelege destul de bine cum apăruseră comentariile calomnioase.

Ori poate o fi fost de vină coafura nefericită, inegală, neatrăgătoare, pe care mama ei i-o administra cu un foarfece tocit.

Sau adevărul să fie, pur și simplu, că a-ți face prieteni poate fi o treabă stingheritoare și dificilă când doar tu depui eforturi să

ți-i apropii, când ai un șoricel ca animal de companie și când toți te cred ciudată, tăcută și timidă, pe când tu, de fapt, ești doar un pic neînțeleasă.

Oricum, niciun copil de la Școala St. John nu părea că duce lipsă de prieteni, în afară de ea. Însă Tabitha își reaminti că există lucruri mult mai rele decât a nu avea prieteni. De fapt, de multe ori făcea liste cu astfel de lucruri mult mai rele:

- să mănânci conținutul unui strănut
- creaturi care să ți se târască în urechi
- să rămâi fără o parte a corpului (deși punctul acesta era discutabil, în funcție de partea corpului — e posibil să merite să pierzi o ureche sau un deget mic pentru a câștiga un prieten sau doi)

Tabitha se opri pentru a admira biscuiții proaspeți, expuși în vitrina magazinului „Ceai și prăjituri Puddles”, întrebându-se dacă este posibil ca veștile din plic să-i aducă mai multă bucurie decât perechile de ciorapi folosiți primite de Crăciun, moment în care doi bărbați care treceau pe lângă ea o trântiră la pământ, ca și cum nici nu ar fi meritat efortul de a fi evitată.

„Și mai sunt încă doi pe undeva pe aici!”, spuse unul din ei, împungând ziarul cu degetul, fără a o băga în seamă pe fetița căzută. „E pur și simplu *de neconceput*. După atâta timp? Cred că locul ăla e raiul pe pământ! Căzi de baie aurite, încăperi secrete pline de bani și altele asemenea. Și să inviți tocmai *copii*. Of, Rupert, viața este uneori mai mult decât nedreaptă...”

Tabitha se ridică, puțin confuză. Oftă cu gândul la bărbații nepăsători care o dăărmaseră la pământ și la ultimele cuvinte ale lui Barnaby Trundle. În circumstanțe normale, când nu era stropită, Tabitha nu era murdară, însă era slăbuță, avea genunchi noduroși și purta o uniformă mult prea mică pentru cineva care crescuse cu aproape zece centimetri în ultimele șase luni. Și se pare că toate aceste elemente combinate o transformau în tipul de persoană care este predispusă la a fi trântită pe jos fără a fi băgată în seamă și fără a i se cere scuze.

„Of, Pemberley”, spuse ea cu voce tare în timp ce trecea de ultimul colț înainte de casă, trăgând de vârfurile firelor de păr și dorindu-și ca *părul* să îi crească cu peste zece centimetri, „ce bine ar fi dacă viața ar fi ca într-o carte și aș putea să aleg eu însămi rolul pe care îl voi juca.” Ignoră privirea confuză a vecinei sale, doamna Dullingham, care tocmai se apleca peste prag pentru a ridica un pachet cu alimente. „Ce bine-ar fi dacă plicul ar conține...”

La ora trei și jumătate fix, gândurile și drumul Tabitheii fură întrerupte la vederea unui peisaj ciudat în fața casei sale modeste, din cărămidă maronie: servieta tatălui său, geamantanele de călătorie ale părinților săi și o casetă de bijuterii, așezate una peste alta în pragul casei.

Niciun lucru de-al ei nu era în grămada de bagaje.

*Problema cu oamenii neplăcuți, Tibbs, este că majoritatea
par să fie ori rude apropiate, ori colegi de serviciu.
Persoanele de față se exclud, bineînțeles.*

Inspectorul Percival Pensive,
Cazul mândrei menajere

Tabitha deschise ușa.
— Bună!, strigă ea. Am ajuns.
Nu se vedea nimeni, cu excepția domnului Gâdilici, iar acesta nu s-a deranjat să o întâmpine nici măcar cu un mieunat sau un căscat. Chiar și așa, Tabitha îl considera cel mai plăcut membru al familiei. Era leneș și destul de bine hrănit. Când avea chef, i se încolăcea în poală și, deși uneori părea să rânjească ca și cum ar fi știut că este copilul preferat, domnul Gâdilici îl lăsa în pace pe Pemberley și avea un tors încântător. Ocoli o cutie plină cu cești de ceai și farfurioare decorate cu spirale alb-albastre. După câte știa Tabitha, întreaga existență a mamei ei se împărțea între trasul cu urechea la ce vorbesc

doamnele bogate în magazine, cumpărarea lucrurilor din magazine, în fața doamnelor bogate, returnarea respectivelor lucruri atunci când doamnele bogate nu mai erau în magazin și cursurile de etichetă și bune maniere. „*Nimic nu este mai deplorabil decât să fi blocat fără speranță în clasa de mijloc*”, îi spunea adesea Tabitheii.

Deschise ușa bucătăriei și observă că mama ei făcuse aprovizionarea pentru cea săptămână: ingredientele din care Tabitha trebuia să facă obișnuita (și foarte plictisitoare) tocană, niște legume ofilite, o felie de brânză, o conservă de carne și un pumn de bomboane ieftine. Tabitha înhăță un bețișor de lemn dulce, pentru că Pemberley se dădea în vânt după dulciuri, și își puse ghiozdanul în cutia din lemn cu eticheta: *LUCRURILE TABITHEI – NU CARE CUMVA SĂ LE LAȘI ÎN ALTĂ PARTE SAU O SĂ TE PUNEM SĂ SPELI VASELE*. Doamna Crum nu tolera dezordinea la primul etaj al casei, în cazul că ar fi apărut neanunțat vreun musafir important. Dar eticheta nu avea niciun rost, pentru că Tabitha nu avea destule lucruri încât să poată face dezordine și spăla oricum vasele în fiecare seară, indiferent unde-i erau lucrurile. Și singura persoană care venea în vizită era doamna Dullingham, pentru a împrumuta un ou sau două.

— Bună! Mami? Tati? S-a întâmplat ceva? De ce sunt toate lucrurile voastre îngrămădite în fața...

— Tabitha! ți-pă doamna Crum de sus. Urcă chiar acum! Și, pentru Dumnezeu, nu care cumva să atingi ceștile de ceai! Modelul „Desfătare azurie” este ultima modă! Am auzit-o chiar de la doamna Davies-Hildebrande zilele trecute.

— Da, mamă.

Asigurându-se că Pemberley era bine ascuns sub guler, Tabitha urcă scările înguste din lemn și se opri în pragul dormitorului părinților ei, privindu-i cu uimire în timp ce aceștia împachetau. Pe moment, uită de plic.

Mama ei stătea la birou, în fața oglinzii, sortând bijuteriile dintr-o casetă. Unele piese erau aruncate pe podea, cu dezgust, în timp ce altele erau îndesate într-o pungă din velur albastru-închis. Pantofi și ciorapi erau aruncați peste tot și micul birou din colț era acoperit de foi albe de hârtie, atât de multe încât căzuseră și pe podea.

Domnul Crum se încruntă:

— De ce este deja acasă? E bolnavă din nou?

— Dar, tati, eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, spuse Tabitha. Și, chiar dacă mă îmbolnăvesc, mami mă obligă să merg la școală oricum.

— Serios? zise domnul Crum ridicând din sprâncene. Atunci de ce nu mănânci bucata de lebărvurst pe care ți-o pun în farfurie în fiecare duminică?

Tabitha se gândi o clipă.

— Lebărvurstul i-l dai domnului Gâdilici, tati, nu mie.

— Ești o nerecunoscătoare, oricum, bombăni domnul Crum.

Lăsa în pace încuietorile valizei și o studie pe Tabitha.

— Mama ta și cu mine vrem să discutăm ceva cu tine. Mișcă-ți o dată piciorușele alea slăbănoage și vino încoace. Ne cam grăbim. Își scoase ceasul de buzunar.

— Trăsura trebuie să ajungă la ora patru.

— Plecăm undeva?

Mai erau trei săptămâni până la vacanța de iarnă.

Tabitha se aplecă pentru a privi o broșă căzută pe jos.

— Asta e drăguță.

Doamna Crum o îmbrânci pe Tabitha cu șoldul.

— Ce ai acolo? Ce vrei să iei?

Ochii ei mânioși se relaxară când văzură micuța pasăre de bronz din mâna Tabitheii. Într-un rar moment de bunătațe, în loc să-i țină o predică aspră, ea dădu din cap aprobator și o bătu pe Tabitha pe umăr.

— Poți să păstrezi chestia aia urâtă, spuse doamna Crum. Uitasem complet că o am, oricum. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că pasărea aia e un bățlan. Și mi se pare că aduce ghinion, dar se prea poate ca ție să ți se potrivească. Broșele nu mai sunt la modă acum, toate vânzătoarele o spun.

Se întoarse la împachetat, probând o pălărie cu pene.

— Iar *tu* nu pleci nicăieri, îi spuse, trăgând cu ochiul pe fereastră. Tatăl tău și cu mine am decis să plecăm într-o călătorie. Am fost teribil de stresați în ultima vreme și avem mare nevoie de o vacanță. Tu vei rămâne la Casa Augustus, am făcut toate aranjamentele.

— *Casa Augustus*? Dar este un orfelinat.

De fapt, orfelinatul era chiar peste drum de școala ei, St. John. Mohorâtă, gri-maronie și cu o mulțime de ferestre cu forme ciudate, Casa era povârnită amenințător asupra străzii.

— Și cât timp veți fi plecați?

— Un an. A fost o neînțelegere la bancă, trebuie să ne retragem un pic.

— Un an!

Domnul Crum se întoarse spre ea atât de rapid încât i se mișcă peruca. Era timpul să reaplice lipiciul, altfel risca să rămână fără ea.

— Da, *un an*. Poate chiar mai mult. I-am spus mamei tale că ești destul de mare încât să stai acasă singură. Probabil că ai vreo nouă sau zece ani, nu?

— Am aproape doisprezece ani, tati. Dar cum rămâne cu domnul Gâdilici?

Pentru o clipă, Tabitha speră că va veni cu ea la orfelinat.

Domnul Crum se apropie de fereastră, privind afară.

— Domnul Gâdilici vine cu noi, desigur. Ascultă cu atenție! Mama ta a insistat să te lăsăm cu cineva, iar singurul loc care te-a primit este Casa Augustus. Au nevoie de ajutor la bucătărie în timpul zilei și seara. Le-am spus că o să te descurci de minune.

— Ziua și seara? Dar cum rămâne cu școala?, întrebă Tabitha, ferindu-se din calea mamei.

Aplecându-se cu un mormăit, doamna Crum apucă ultima eșarfă din sertarul de jos al șifonierului.

— Te-am retras. Începând chiar de astăzi, de fapt. Ei, Tabitha, nu mă privi în felul ăsta. E în interesul tău. Orfelinatul te va întări. Am aranjat să ai câte o zi liberă, joia, din trei în trei săptămâni. *Cu plăcere*. Oricum, nimănui nu-i place un

copil răsfățat. Doamna Worthington-Silva a fost auzită spunând asta chiar alaltăieri. Se pare că un ștrengar oribil a încercat să cerșească bani de la ea.

În ciuda tuturor eforturilor depuse, Tabitha simți cum o senzație fierbinte și dureroasă îi coboară din piept în stomac, spre degetele de la picioare, și apoi urcă din nou. Clipi cu furie și făcu un pas către mama ei.

— Nu înțeleg.

Își închise ochii strâns pentru o clipă, încercând să oprească acele lacrimi de nestăpânit, cauzate de șoc. Emoțiile de orice fel îi supărau părinții, așa că își dezvoltase o personalitate mai degrabă *introvertită* decât *extrovertită* pentru acasă, însă de data aceasta îi era greu să nu protesteze. Toată lumea va ști că a fost abandonată, ceea ce este mult mai rău decât să fie fiica unor părinți ne iubitori și neglijenți.

Să fie respinsă pentru totdeauna de cei care ar fi trebuit să o îndrăgească era, de fapt, unul dintre punctele de pe lista ei de *lucruri mult mai rele*, deși probabil că nu recunoștea asta nici măcar față de sine însăși.

— Cu ce am greșit?

— Haide, încetează! Orfelinatul este locul perfect pentru tine. Și nu va trebui să plătim niciun sfanț, se laudă domnul Crum. Și asta după *trei* scrisori din partea mamei tale, așa că încearcă să arăți măcar un pic de recunoștință.

Doamna Crum își aranjă părul pentru a-și exprima aprobarea.

— Apropo de scrisori, va trebui să scriu una pentru a mă

retrage de la cursul de etichetă. Mi-e chiar ciudă, urma să facem lecția „La masă cu ducii” săptămâna viitoare. Dar ce e cu plicul din mâna ta, Tabitha?

Tabitha aproape că uitase de scrisoare. Dărmată, așeză plicul pe marginea patului.

— De la școală. Doi dintre noi am primit câte un plic și ni s-a spus să le dăm părinților.

Domnul Crum pufni cu dispreț:

— Ai fost exmatriculată pentru impertinență, așa e? Este foarte convenabil. Nici măcar nu mai trebuie să deschidem plicul, având în vedere că te-am retras deja. Le-am luat-o înainte, nu?

— Nu am fost exmatriculată, tati, spuse Tabitha.

Urmări cu degetul conturul lebedei de pe plic.

— Sigiliul este destul de frumos.

Plicul rămase neatins.

— Iar Barnaby Trundle părea să creadă că e vorba despre un eveniment extravagant, adăugă. A primit și el un plic.

Doamna Crum se înroși.

— O! Știi cât o urăsc pe doamna Trundle! Oribilă femeie. A îndrăznit să spună că arătam cam plinuță în rochia pe care am purtat-o la îngrozitoarea ședință cu părinții de anul trecut. Și nicio familie cu relații sau cu bani nu era acolo, așa că a fost o pierdere totală de timp.

Înhăță plicul din mâna Tabithe, pipăind hârtia. Când văzu pecetea, făcu ochii mari.

— Am mai văzut pecetea asta. O scenă cu lebede pe un lac. Apropie plicul de ochi și se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aprinde încă o lampă, Tabitha! Nu mai suntem în Evul Mediu. E o minune că îți aduci aminte să le umpli. Serios, nu știu pe ce aruncăm banii, dar ar fi timpul să ne punem și niște becuri electrice. Suntem aproape în 1907.

Domnul Crum își scoase iarăși ceasul, ca și cum ar fi verificat anul.

— Hai, ce e-n plicul ăla afurisit? Suntem în întârziere.

Doamna Crum deschise plicul cu grijă, scoțând un behăit nerăbdător atunci când pecetea se rupse perfect de-a lungul lipiturii, apoi scoase și desfăcu o singură foaie de hârtie galben-pal.

— O! exclamă în timp ce-și făcea vânt cu plicul. O!

— Nu zi doar „O!” ca o idioată, spune-ne ce scrie. Dacă datorăm bani pentru ceva, o să lucreze ea ca să-i dea înapoi, spuse domnul Crum, agitând un pumn furios în direcția Tabitheii.

— Mai taci din gură, Mortimer! Taci un pic și ascultă ce scrie aici. Știam eu! Eram absolut convinsă că mi se va întâmpla până la urmă așa ceva. Continuă să-și facă vânt cu plicul. E o invitație! Am văzut blazonul ăsta în ziarul *Times* azi-dimineață.

Cotrobăind pe lângă fotoliul în perna căruia lăsase o urmă de șezut impresionantă, doamna Crum reuși până la urmă să găsească ziarul, pe care-l înhăță cu mâna rămasă liberă.

— Uite, chiar aici, dragă! Șase plicuri au fost trimise în Londra. Ar fi trebuit să fie un fel de secret, însă, desigur, cineva a vorbit și ziarele au prins de veste. Este de la Contesa de Windermere, Camilla DeMoss, cea mai bogată filantroapă din

Anglia! Regele Eduard i-a acordat titlul el însuși.

Transpirând de emoție, doamna Crum aruncă ziarul spre soțul ei, nimerind-o pe Tabitha direct în nas.

Tot sângele se scurse de pe fața deja palidă a domnului Crum.

— Camilla DeMoss? Contesa de unde?

Ignoră ziarul și pe Tabitha, care își freca nasul, și smulse invitația din mâna soției sale cu o grabă nădușită, citind cu voce tare:

În atenția părinților domnișoarei Crum,

Domnișoara Tabitha Crum este invitată prin prezenta să petreacă un weekend la conacul Camillei Lenore DeMoss, Contesa de Windermere, începând de vineri, 30 noiembrie. Mijloace de transport până la Hollingsworth Hall, Windermere, Districtul Lacurilor, vă vor fi puse la dispoziție la Hotelul McAvoy din Kirby, la ora trei după-amiaza. Ținuta protocolară este recomandată, însă nu obligatorie. Alăturat veți găsi contravaloarea biletului de tren și a oricăror alte cheltuieli care ar putea să apară.

Părinții sunt invitați vineri la cină și să participe la un tur al Hollingsworth Hall, urmând a fi găzduiți la reședința de vară din apropiere, Clavendor Cottage. Ei vor fi invitați să participe la prânz duminică. Nu este necesar să răspundeți la această scrisoare, deoarece sunt convinsă

că vor participa toți părinții și copiii. Aștept cu nerăbdare să mă bucur de prezența dumneavoastră și sper că va fi un weekend profitabil pentru toată lumea. Discreția dumneavoastră este recomandată, subînțeleasă și apreciată.

Camilla Lenore DeMoss, Contesă de Windermere

— Profitabil? Profitabil?

Buzele domnului Crum tremurau în timp ce murmura penultimul rând pentru sine. Își pipăi bărbia cu degetele, ca și cum ar fi numărat niște bancnote invizibile.

— Aruncă cu banii ca și cum ar fi bomboane, hm? Ce-ar putea însemna toate acestea?

Se răsuci spre fica sa.

— De unde o cunoști? întrebă, avansând către Tabitha, scuturând scrisoarea cu atâta intensitate încât aceasta se retrase, firava ei făptură izbindu-se de șifonier.

— Ce Dumnezeu, las-o în pace! spuse doamna Crum. O să spargă șifonierul. Iar tu ești ridicol. Nu are niciun prieten, darămite relații cu contese.

Ochii începură să îi sticlească la gândul intrării în înalta societate.

— O, Mortimer, Hollingsworth Hall! Imaginează-ți: eu, cu o contesă! Poate... poate că-mi va explica cum să obțin și eu un titlu.

Doamna Crum își mușcă buza de sus și se holbă, pierdută, la perete, visând petreceri extravagante, persoane importante și o putere enormă.

— Agatha Crum, *Contesă de Londra*. Agatha Crum, *Contesă de Roma*. Agatha Crum, *Contesă a Parisului, a tuturor metropolelor și a litoralului Spaniei*.

Tabitha ridică plicul și scoase dinăuntru un teanc subțire de bancnote.

— Bănuiesc că voi avea nevoie de o rochie adecvată, dacă e să merg, spuse încet.

— Prostii, rânji domnul Crum, înhățând bancnotele și răsfrându-le între degete. Scrie „ținuta protocolară nu este obligatorie”. Uite, chiar aici. Vei purta ce ai. Banii îi vom păstra noi, pentru deranjul nostru. În plus, spuse el cu o sclipire în ochii nemiloși, ar putea să ne fie mai bine dacă ea crede că suntem mai nevoiași.

— Dar credeam că *suntem* nevoiași, spuse Tabitha. Și că de asta dorm în mansardă.

— Ești o ignorantă, asta ești, pufni doamna Crum. Nu suntem nevoiași. Dormi în mansardă ca să rămâi supusă și umilă. Doamna Lanolin-Griffiths spune că smerenia și o personalitate supusă sunt trăsături foarte apreciate de burlacii care își caută o soție. Din nou, *cu plăcere*. Acum du-te și fă-ți bagajele. Nu avem valize și pentru tine, folosește o față de pernă sau ceva. Nu, așteaptă. Asta ar putea să ne facă să părem nesimțitori.

Strângând din buze, doamna Crum examinează debaraua deschisă.

— E o geantă de voiaj veche, îngropată pe undeva pe acolo, cred. Mortimer, e geanta aia îngrozitoare, maro cu galben, pe care mi-ai cumpărat-o cu ani în urmă.

Domnul Crum mormăi.

— Ai dreptate, dragă. Urâtă ca o pisică tunsă. Îndeajuns de respingătoare încât să se potrivească totuși cu Tabitha.

— Da, aceea este.

Doamna Crum își aranjă părul subțire, gri-castaniu.

— Mortimer, trebuie să ne interesăm chiar acum ce tren putem lua. Să ne cazăm la Hotel McAvoy în seara aceasta. Dădu din cap spre bancnotele din mâna domnului Crum. Doar avem bani.

Tabitha se încruntă și se atinse pe ceafă de patru ori. *Nu te mai agita, te rog*, îi spuse lui Pemberley.

— Dar pe invitație scrie că trebuie să începă mâine după-amiază. Nu e destul de devreme dacă plecăm mâine-dimineață?

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, o repezi domnul Crum. Mama ta are dreptate. Vom lua trenul de noapte spre nord în această seară. Cred că putem să ne amânăm mica noastră călătorie, dădu el din cap, ca pentru sine. Nimic nu va părea ieșit din comun până luni. Poate că, spuse el, luând-o de mână pe doamna Crum, poate că în sfârșit va da norocul peste noi.

— O, Mortimer! Chiar crezi?

Domnul Crum lovi de două ori șifonierul, zguduind sertarele goale.

— Nu văd de ce nu. Practic am fost invitați la o întâlnire cu un membru al familiei regale. Și nu are niciun rost să rămânem aici când jocurile sunt pe cale să înceapă. Cel mai bine este să pornim cu un avantaj în fața competiției. Și acum... numai de-aș putea afla ce joc joacă.

Doamna Crum lăsa capul pe spate, cu privirea pierdută în sus, ca și cum ar fi încercat să descopere intențiile contesei printre crăpăturile tavanului. Domnul Crum se furișă afară din dormitor, însă abia ce ieși pe ușă, că și reveni.

— Și, Agatha dragă, am face bine să luăm *documentele* cu noi, îi spuse soției sale, atingându-și nasul cu degetul de mai multe ori. Nu vrem să lăsăm în urmă lucruri care ne-ar putea incrimina în cazul în care nu ne mai întoarcem acasă. Bagă-le undeva prin bagaje.

Apoi coborî scările, tropăind.

Doamna Crum strânse în grabă hârtiile împrăștiate într-un teanc, apoi le rulă și le îndesă în cel mai apropiat bagaj, care se întâmplă să fie geanta de voiaj a Tabitheii.

— Grăbește-te și împachetează-ți lucrurile, altfel plecăm fără tine. Mai bine ți-ai împacheta tot ce ai, pentru că oricum o să te trimitem la orfelinat imediat după ce se termină weekendul.

Oprindu-se pentru a-și ridica geanta, Tabitha ridică ziarul căzut de pe jos și părăsi camera părinților săi, ascunzând curioasele cuvinte rostite de domnul Crum despre „lucruri care pot incrimina” și „nimic ieșit din comun” într-unul dintre ungherele minții.

Cămăruța ei era alcătuită din amestecul ciudat dintre niște acoperișuri povârnite, o podea neregulată și o ferestruică pătrată. Singurul lux era o lumânare mică, așezată pe capacul unui borcan de gem, lângă niște perne vechi de canapea, din care era creată salteaua pe care dormea Tabitha. Flacăra lumânării nu

dădea niciun pic de căldură, dar conferea camerei sale o dulceață care zăbovea în aer și o salva de o senzație insuportabilă de răceală.

Tabitha îl ridică pe Pemberley până la pervazul ferestrei și-l așează lângă o grămăjoară de hârtii vechi și creioane roase la capete. Acesta fugi în grabă spre patul său, o conservă curățată de Tonic Miraculos pentru Mustață Pemberley, pe care o furase din gunoiul domnului Crum.

„Se pare că am fost dați afară, stimate domn”, îi spuse șoricelului. „Suntem pe cont propriu. Sau, cel puțin, vom fi de săptămâna viitoare.”

Pemberley se opri din căutatul de resturi de mâncare și chițăi de două ori.

„Pagubă-n ciuperci, spui tu? O, Pemberley, ești îngrozitor.”

Scuturând un deget în fața micii lui fețe, îi dădu un colț de biscuit pe care-l ascunsese în șosete în timpul mesei de prânz.

„Dar nu te pot învinovăți deloc. Nu și după ce s-a întâmplat cu mama și cu frații tăi. Sau cu surorile tale. Familia ta, adică. Dar eu sunt familia ta acum, așa că nu-ți face griji.” Aplică un pupic delicat pe spatele șoricelului. „Dumneata, dragă domnule, ești un Timothy Tibbs perfect pentru Inspectorul meu Pensive. Ne vom descurca împreună, cum facem întotdeauna.”

Micul șoricel apăruse într-un colț al mansardei cu un an în urmă, adăpostit între mai mulți frațiori (sau surioare, Tabitha nu era sigură) în locul unde scândurile podelei se erodaseră și formaseră un fel de cuibar. Cu toții chițăiau din cauza stomacurilor strânse de foame. Cum niciun șoarece adult nu a

